

Arrest

nr. 130 317 van 29 september 2014
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de gemeente Linkebeek, vertegenwoordigd door de burgemeester

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 21 mei 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van 22 april 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. De bestreden beslissing werd aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op diezelfde dag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 22 augustus 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 september 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. SWINNEN, die verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster heeft de Angolese nationaliteit.

Op 14 mei 2012 diende zij een asielaanvraag in.

Op 10 januari 2013 weigerde de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster toe te kennen.

Op 18 januari 2013 werd zij bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*). Tegen deze beslissing diende zij een beroep tot nietigverklaring in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Bij arrest nr. 100 512 van 9 april 2013 verwierp de Raad voormeld beroep.

Op 18 april 2013 werd verzoekster nogmaals bevolen om het grondgebied te verlaten (bijlage 13*quinquies*).

Op 28 november 2013 diende zij een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart als familielid van een burger van de Unie, meer bepaald in de hoedanigheid van bloedverwante in opgaande lijn.

Op 22 april 2014 nam de burgemeester van de gemeente Linkebeek de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). De beslissing werd op dezelfde dag ter kennis gebracht. Het betreft de thans bestreden beslissing.

2. Rechtspleging

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing werd genomen door het gemeentebestuur van de gemeente Linkebeek. Ten dezen dient het gemeentebestuur te worden beschouwd als zijnde de verwerende partij en werd zij ook als tegenpartij aangeduid door de Raad.

Artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“De verwerende partij bezorgt de griffier binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.”

De verwerende partij heeft *in casu* geen nota met opmerkingen toegestuurd.

De staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is ten dezen geen partij in het geding. De nota die voor diens rekening werd neergelegd, wordt om die reden ambtshalve uit de debatten geweerd.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. Verzoekster voert de schending aan van de motiveringsplicht, afgeleid uit een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, alsook uit artikel 62 van de vreemdelingenwet. Tevens voert zij de schending aan van de artikelen 40, 40bis, § 2, 4° en 40ter van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het EVRM en van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, inzonderheid van het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel.

Ter adstruering van het middel zet verzoekster het volgende uiteen:

“Verzoekster heeft de Angolese nationaliteit, doch heeft (naast vier kinderen met eveneens de Angolese nationaliteit) twee kinderen met de Belgische nationaliteit. Op basis van bovenvermelde artikelen kan zij dan ook een verblijf van meer dan drie maanden aanvragen. Zij dient hiervoor weliswaar voldoende identificatiebewijzen voor te leggen.

Artikel 52, §3 van het Vreemdelingen-KB stelt het volgende:

“Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

De Bijlage 20 die verzoekster heeft ontvangen is amper gemotiveerd (zie ook punt 2). De enige motivering die werd opgenomen is een verwijzing naar (o.m.) bovenvermelde paragraaf en een standaardbepaling die het volgende stelt:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Het is niet duidelijk waarom wordt gesteld dat Verzoekster niet aantoonde dat zij aan alle voorwaarden voldoet.

Verzoekster had alle identificatiebewijzen overgemaakt die zij in haar bezit had. Het enige dat zij niet in haar bezit had was haar Angolees paspoort. Dit paspoort heeft zij intussen ontvangen.

Het adres vermeld op de Bijlage 20 is ook het adres waar Verzoekster met haar gezin woont. Ook enige woonstcontrole kan dus geen probleem stellen.

Verzoekster voegt in bijlage alle documenten, inclusief paspoort en attest van samenstelling van gezien toe, in de hoop dat hiermee wel wordt aangetoond dat zij recht heeft op een verblijf van meer dan drie maanden.

Verzoekster komt op basis van voormelde artikels onbetwistbaar in aanmerking voor een verblijf van meer dan drie maanden en levert hiervoor ook alle nodige bewijzen. De beslissing tot weigering van een

verblijf van meer dan drie maanden en het bevel om het grondgebied te verlaten, dienen dan ook vernietigd te worden.

De bestreden beslissing is in strijd met de materiële en formele motiveringsplicht overeenkomstig art. 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Overeenkomstig de adviespraktijk van de Raad van State, afdeling wetgeving moet worden aanvaard dat er een niet-geschreven grondrecht bestaat, inhoudend dat iedere administratieve rechtshandeling moet gedragen worden door motieven die rechtens en feitelijk aanvaardbaar zijn, met andere woorden deugdelijke motieven.

Verzoekster is van oordeel dat de argumentatie van de beslissing tot weigering van verblijf op verschillende punten niet afdoende, noch draagkrachtig genoeg is om de bestreden beslissing te verantwoorden.

Integendeel schendt de bestreden beslissing:

- de materiële motiveringsplicht, omdat op onjuiste gronden beslist werd om het verzoek van Verzoekster te verwerpen. De beslissing van het bestuur dient echter op motieven te rusten die pertinent zijn en die de beslissing verantwoorden. Het staat vast dat Verzoekster aan alle voorwaarden voldoet om een verblijf van langer dan drie maanden te verkrijgen.

- de formele motiveringsplicht, omdat de bestreden beslissing op verschillende punten niet afdoende is gemotiveerd. De formele motiveringsplicht vereist echter dat de feitelijke en juridische motieven in de beslissing zelf weergegeven worden, hetgeen de beslissing die werd betekend aan Verzoekster alles behalve het geval is.

In de eerste alinea van de Bijlage 20 die Verzoekster heeft ontvangen, wordt verwezen naar artikel 52, §3, 5e lid en (in samenlezing) artikel 69ter van het Vreemdelingen-KB.

Vooreerst merkt Verzoekster op dat van een 5e lid in artikel 52, §3 Vreemdelingen-KB geen sprake is, deze paragraaf telt maar 1 lid. Bovendien heeft artikel 69ter Vreemdelingen-KB, dat onderdanen van Zwitserland en hun familieleden betreft, hier ook niets mee te maken, waardoor het niet duidelijk is waarom hiernaar verwezen wordt.

In de beslissing die werd betekend aan Verzoekster wordt zoals gezegd verder enkel als motivering gegeven:

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie.

Dit is een standaardmotivatie die met een kruisje werd aangevinkt in een lijst van 7 argumenten. Nergens wordt aangegeven waarom Verzoekster dan wel niet aantoonde zich binnen de voorwaarden te bevinden. Ontbreekt er informatie? Welke informatie ontbrak er om aan te tonen dat zij zich in de voorwaarden bevindt? Vond er een woonstcontrole plaats waarbij niemand aanwezig was?

Verzoekster vermoedde zoals eerder aangegeven dat haar verzoek werd afgewezen omdat zij niet tijdig haar identiteitsbewijs kon overmaken, doch dit kan niet uit de motivering van de beslissing worden afgeleid.

Dit soort "motivering" is strijdig met de procedurele waarborgen voorzien in Richtlijn 2004/38 van het Europees Parlement en de Raad, evenals de richtlijnen van de Commissie.

Gelet op het voorgaande, is de bestreden beslissing bijgevolg in strijd met de motiveringsplicht en dient deze te worden vernietigd."

3.1.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 62 vreemdelingenwet hebben tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen die aan de beslissing ten grondslag liggen op te nemen en dit op afdoende wijze.

Daar waar de bestreden beslissing genomen is "in uitvoering van het artikel 52, § 3, vijfde lid gelezen in combinatie met artikel 69ter van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen" dient enerzijds vastgesteld dat voormeld artikel 52, § 3 geen vijfde lid heeft, en anderzijds dat artikel 69ter luidt als volgt:

"§ 1 De documenten welke de onderdanen van Zwitserland moeten overleggen om het Rijk binnen te komen, zijn die welke zijn opgesomd in bijlage 1.

§ 2 De onderdanen van Zwitserland en de leden van hun familie, vallen onder de bepalingen van Titel II, Hoofdstuk 1".

De Raad stelt derhalve vast dat de juridische grondslag waarop de beslissing is gestoeld niet correct is, daar niet valt in te zien hoe dit artikel 69ter van toepassing kan zijn op verzoekster.

Daarenboven zijn de motieven in de beslissing voorts minstens onvoldoende. In de beslissing wordt aangehaald dat *“betrokkene heeft niet binnen gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie”* zonder dat kan worden vastgesteld waarom verzoekster dit niet heeft aangetoond.

Mede rekening houdend met het gegeven dat de beslissing niet op de correcte juridische grondslag is gesteund, oordeelt de Raad dat de motivering verzoekster niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen en dat de motivering minstens niet afdoende is waardoor de formele motiveringsplicht is geschonden.

Aangezien dit onderdeel van het enig middel gegrond is bevonden, dienen de andere onderdelen van het enig middel niet verder onderzocht te worden, daar zij niet tot een ruimere vernietiging kunnen leiden.

Het gegeven dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden dient te worden vernietigd, leidt in voorliggende zaak tot de bijkomende conclusie dat ook de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten niet rechtsgeldig werd genomen. Verwerende partij kan *in casu* immers geen bevel om het grondgebied te verlaten betekenen aan verzoekende partij zonder eerst op een zorgvuldige wijze te hebben nagegaan of haar aanspraak op een recht op verblijf van meer dan drie maanden al dan niet kan worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel het grondgebied te verlaten van 22 april 2014, uitgevaardigd door de burgemeester van de gemeente Linkebeek, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negenentwintig september tweeduizend veertien door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

J. CAMU